On Gecenin Rüyaları

Birinci Gece

Şöyle bir rüya gördüm:

Kollarımı kavuşturmuş, yatağın yanında oturuyorum, sırtüstü yatan kadın, "artık ölüyorum" diyor. Kadının yumuşak hatlı oval yüzü, yastığa yayılmış uzun saçlarının içinde uzanıyor. Bembeyaz yanaklarının derinliklerinde ılık kan renginden hafif bir eser var, dudakları ise elbet kırmızı. Hiç de ölecekmiş gibi görünmüyor. Fakat sakin bir sesle "artık ölüyorum" diye açıkça söylüyor. Ben de kesinlikle ölecek diye düşünüyorum. Eğilip kadını süzerek "öyleyse… Öyle mi, artık ölüyor musun" diye soruyorum. "Gerçekten öleceğim" diyerek gözlerini iyice açıyor. Uzun kirpiklerle çevrelenmiş ıpıslak gözleri baştanbaşa simsiyah. Bu simsiyah gözbebeklerinin içinde benim suretim berrak bir şekilde yüzüyor.

Şeffaf denecek kadar derin görünen bu siyah gözlerin ışıltısını seyrederek "yine de ölüyor mu ki" diye düşündüm. Yavaşça yastığın yanına ağzımı yaklaştırıp "ölmeyeceksin herhalde değil mi, her şey yolunda değil mi" diye tekrar sordum. Bunun üzerine kadın kara gözlerini uykuluymuş gibi genişçe açmış olduğu halde ve elbet yine sakin bir sesle "ama ölüyorum işte. Yapacak bir şey yok" dedi.

"Peki, yüzümü görebiliyor musun" diye heyecanla sorunca, "görüyor muyum ha? Bak, şuracığa yansımıyor mu" diyerek gülümsedi. Bir şey söylemeksizin yüzümü yastıktan uzaklaştırdım. Kollarımı kavuşturup mutlaka ölecek mi diye düşündüm.

Bir süre sonra kadın tekrar konuştu: "Öldüğümde beni göm lütfen. Büyük bir istiridye kabuğu ile mezar kaz. Sonra gökten düşüp gelen yıldız parçasını mezar taşı olarak dikiver. Sonra mezarın yanında bekle. Tekrar buluşmaya geleceğim."

"Ne zaman buluşmaya geleceksin" diye sordum.

"Güneş doğacak. Sonra güneş batacak. Sonra tekrar doğacak, sonra tekrar batacak. Kırmızı güneş doğudan batıya, doğudan batıya inip gittiği sürece bekleyebilecek misin?"

Sessizce başımı salladım. Kadın sakin ses tonunu bir derece yükselterek kararlı bir sesle "yüz yıl bekle lütfen" dedi. "Yüz yıl mezarımın yanında oturup bekle, mutlaka geleceğim."

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*

Sadece "beklerim" diye cevapladım. Sonra siyah gözbebeklerinin içinde berrak bir şekilde görünen suretim, belirsizleşip silinmeye başladı. "Durgun su hareketlenip üzerine akseden hayallerin karışması gibi akıp gitti" diye düşünürken kadının gözleri aniden kapanıverdi. Gözyaşı uzun kirpiklerinin arasından yanağına döküldü. Artık ölmüştü.

Bahçeye inip istiridye kabuğu ile mezar kazdım. Kenarı büyük, düzgün ve keskin bir deniz kabuğuydu bu. Toprağı her atışımda kabuğun arkasında ayın ışığı parıldıyordu. Nemli toprağın kokusu da hissediliyordu. Mezarın kazılması bir süre sonra tamamlandı. Kadını içine koydum. Sonra yumuşak toprağı kibarca tekrar mezara döktüm. Her toprak atışımda kabuğun arkasında ay ışığı parlıyordu.

Daha sonra gökten düşmüş bir yıldız parçasını alıp geldim, yavaşça toprağın üzerine diktim. Yıldız parçası yuvarlaktı. Engin göklerden uzun düşüşü sırasında köşeleri aşınıp pürüzsüzleşmiş herhalde diye düşündüm. Alıp toprağın üzerine dikerken göğsüm ve ellerim biraz ısındı.

Sonra yosunların üzerine oturdum. Yüz yıl boyunca böyle beklerim herhalde diye düşünerek kollarımı göğsümde kavuşturup yuvarlak mezar taşını seyretmeye başladım. Çok geçmeden kadının söylediği gibi güneş doğudan yükseldi. Büyük ve kırmızıydı. Yine kadının dediği gibi sonunda batıdan battı. Hâlâ kırmızı olduğu halde birden batıp gitti. "Bir" diye saydım.

Bir süre sonra kızıl güneş tekrar ağır ağır yükselip geldi. Sonra yine sessizce batıverdi. "İki" diye tekrar saydım. Böyle "bir, iki…" diye sayıp giderken, kırmızı güneşi kaç defa gördüm bilmiyorum. Kırmızı güneş ne kadar saysam da bitmeyecekmiş gibi defalarca başımın üzerinden geçip gitti. Yine de hâlâ yüz yıl olmuyordu. Sonunda yosun bağlamış yuvarlak taşa bakıp galiba kadın beni kandırdı diye düşündüm.

O anda taşın altından eğik şekilde bana doğru yönelmiş gök bir bitki sapı boy attı. Gözümün önünde uzayıp tam göğsümün hizasına kadar gelip durdu. Ne oluyor diye düşündüğüm anda hafifçe sallanan sapın tepesinde, boynunu eğmiş ince uzun tek bir tomurcuk yapraklarını tamamen açtı. Bembeyaz zambak burnumun ucunda, burnumun direğini delip geçecekmiş gibi koku saçtı. Aniden çiçeğin ucuna yükseklerden çiy düşünce, çiçek kendi ağırlığıyla hafifçe kımıldadı. Boynumu öne uzatıp soğuk çiy düşmüş beyaz yaprakları öptüm. Zambaktan yüzümü çektiğim an düşünmeksizin uzak göklere bakınca sabahyıldızı tek başına parlıyordu.

O anda yüz yılın geçmiş olduğunu fark ettim.

Natsume Souseki

(Japonca aslından çev. Alpertunga Kara)

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*

bachibouzouck